

Uçurtmamın Kanatları Masmavi

– HaticeEğilmez · 20 Mayıs 2011

Çocukken uçurtma yapmayı ne çok severdim. Bulutların arasına çıkmayı ne kadar sık hayal ederdim kanatlarına binerek onların. Buna rağmen elimdeki ipler çektiğinde beni, peşlerine takılıp sonsuz maviliklerde kaybolmaktan korkardım.

Bir uçurtmam var şimdi yüreği rengârenk, kanatları masmavi olan. Yine kendi icadım o. Çocukluğumda yaptıklarım beceriksiz ellerimin kabahati midir bilmem? Pek cesaretsiz ve kibirsiz olurlardı. Belki de kendilerine güvenmezlerdi de o yüzden korkarlardı, onlar da benim gibi gökyüzünden. Oysa bunun kendine güveni tam. Kibrinden cakasından yanına varmak imkânsız. Hiç korkusu da yok üstelik. Bense hâlâ korkmaktayım göklerin uçsuz bucaksızlığından. Eskiden uçurtmalarımı ellerimle yapardım, kaskatı taşlar gibi somuttu onlar. Onların da somutluklarından eser yok bugün. Her biri hayal olup kaldılar şimdi benden çok uzaktaki yıllarımda. En sonuncu uçurtmam olduğunu bildiğim bu vefasız, yüreğimle yaptım. Çocukluk düşlerim gibi soyut bu yüzden. Aslında vefasız da sayılmaz pek, çekip gitmediğine göre. İplerini salıversem gider mi diye endişeleniyorum. Usul usul gider de başkalarının hayallerini süsler mi diye. Onu böylesine fazla sıkıştırmam, gökyüzünü ona dar etmem hep bu yüzden. Yaz kış, sonbahar ilkbahar demiyorum. Gecem gündüzüm de yok uçurtmamla oynadığımda. Yağmurlu havalarda şemsiyesiz yürürken, deniz kenarında tek başıma otururken ya da rüyalarımın ortasında yapayalnızken salıveriyorum onu gökyüzüne. Bazen kapkara, bazen de bembeyaz bulutlara gülümsesin diye. Umurunda bile değil onun ne mevsimler ne de günün saatleri. Benim ağladığımla güldüğümle de pek alâkadar değil. Bulutların rengi, ruh halleri onların hiç mi hiç etkilemiyor benim mavi kanatları olan uçurtmamı. O daima uçuyor üstelik arada bir beni de yanına alacakmış gibi davranıp korkutarak ürkek yüreğimi. Acaba diyorum kalpsizin, duygusuzun biri mi beni gökyüzüne çağırın bu pervasız sevgili. Fakat işte tam da böyle düşünürken ben, bir ağlaması var onun sulu sepken, yalnızca beni ıslatır; kendisiyle birlikte beni de ağlatır. Bütün endişelerimi, kuruntularımı silip süpürür bu hâli onun. O hiç ağlamasın istiyorum. Kendi gözyaşlarım mı yoksa onun gözlerinden akan bilmiyorum. Hiç ağlamamalı o bence, kanatları ıslanmamalı. Eğer bu kadar çok ağlarsa gözyaşlarıyla ıslanıp yere çakılmaz mı? Uçurtmanın kanadı mı olur canım, demeyin sakın. Her uçurtmanın bir çift kanadı var kuşkusuz. İlla bizim görmemiz şart değil onları. Sesleri çıkmıyorsa, güvercinlerinki gibi şakırdamıyorlarsa; varlıklarından şüphe mi edeceğiz yani? Sessiz, gölgesiz ve sitemsiz kanatları var uçurtmaların. Çocukların korkularını, ciddiye bile almadığımız dertlerini götürüp yerine mutluluk ve neşe getiren. Biz yetişkinler ne kadar cimriyse, almadan vermeyi bilemezsek uçurtmalar o kadar cömerttir, karşılıksız vermenin sırrına ermişlerdir. Çocukları biz ağlatırız bu yüzden, onlar güldürür. İşte benim en son uçurtmam da hem cömert hem de âriftir bütün dostları gibi. Bu yüzden ben hep gülmekteyim şimdi. "Gülü seven dikenine katlanırmış" derler. Doğrudur. Her gül güzel olmakla ve misler gibi kokmakla birlikte acıtabilir ellerimizi eğer dikenlerine dikkat edilmezse. Tedbirden habersiz, şeyda bülbülün her yeri sevdiğinin dikenini yüzünden kan içinde. Benim uçurtmam da güzeldir güzel olmasına ya, maharetlidir beni oyalamakta ve kandırmakta. Her akşam, her sabah, her gün ortasında, her gece yarısında eğilip kulağıma masallar

anlatır başkalarının asla inanmayacağı. Kendisine sorsanız dürüsttür, ağlatsa da gerçeklerden söz eder daima. Zor bilmeceler gibi gizli gizli oynar benle aslında. Ben çocuk muyum? İnanır, kanar mıyım ona eğer çok maharetli bir sihirbaz olmasa. Yine de hiç kimseye "O beni kandırır hep, gökyüzünde öyle ağırbaşlı ve sakın bir tavırla süzülüşüne aldanmayın." diyemem. Ne gibi oyunlar mı oynar benle? İşin doğrusu, ben de bilmiyorum bu oyunların aslını astarını. Fakat ne zaman onunla bir araya gelsem sanki hiç kötülük yokmuş hissine kapılırim şu koskoca dünyada. Bir daha hiç ağlamayacağım zannedirim. Gündüzse gece gelmeyecek sanırım, sabahsa akşam olmayacak. Öyle çok korktum ki başkaları elimden alırlar diye uçurtmamı, görünmez bir kâğıttan yapıp görünmez iplerle salıverdim onu hayallerimin sırlarla dolu semalarına. Şimdi kime anlatsam inanmazlar onun varlığına. Belki dalga geçerler benimle belki de sırrımı başkalarına söyleyip hep birlikte kınarlar beni. En iyisi bu son söz edişim olsun masmavi kanatlı uçurtmamdan. Sımsıkı tutayım onun görünmez iplerini, iki gözüm gibi koruyayım ufkun kızıl çizgisinden daha da şeffaf olan gövdesini. Onun bu tuhaf ilgiden ve kenetlenmiş parmaklarımdan bıkmaması için dualar ederek elbette. Boşlukta döner durur benim masmavi uçurtmam kendi halince. Hiç sormam ona "Bir derdin, bir tasan var mı?" diye. Onun derdi yok zannettiğimden değil elbet. Bilirim ki bana anlatmayacak kalbindekileri. Hangi uçurtmam içini açtı ki bana o açsın. Hadi, evvelden çocuktum anlamazdım onları. Peki ya şimdi? Büyümedim mi? Neden anlatmaz ki bana hiçbir şeyini, beni daima dinleyen tek dostum. Belki anlatsa da anlamayacağımdan korkuyor. Kim bilir belki de anlatıyor anlatmasına da ben hakikaten anlayamıyorum onun lisan-ı halle söylediklerini. İşim gücüm ona dert yanmak, her günümün ve her düşümün esrarından söz etmek. Hoş esrarı da kalmadı hem düşlerimin hem de günlerimin. "Vefasız, yalancı" derim hain bir üslupla uçurtmama. Sakın inanmayın benim bu sayıklamalarıma. Hiçbir uçurtma yalancı da değildir vefasız da. Biz bırakmazsak yakalarını terk etmez onlar bizi. Her sitemimize, her çekiştirmemize katlanırlar bir derviş edasıyla. Neden o zaman bu kadar işkence yaparız, türlü türlü vesveselerle yorarız onları? Bence çok sevdiğimizden. Bakalım, benim şu meşhur uçurtmam daha ne kadar tahammül edecek bana? Terk-i diyar eyleyecek mi göğümünden bir gün, belki de hiç istemeden? Ya da ben hicret etmek zorunda kalacak mıyım onun gölgesinden çaresizce, ötelere çağırıldığında beni? Fanilik işte bu kadar muamma bir hâl! Çocukların en seçkin oyuncaklarıdır uçurtmalar. Çünkü günlük telaşlarımız yüzünden bakmayı unuttuğumuz gökyüzüyle, çocuklar arasında dilsiz birer tercümandır onlar. Uçurtmalarla meşgul olmalıyız bizler de. Gökyüzü, belki o zaman bizi affeder onu bu denli ihmal ettiğimiz için. Hâlbuki ne güzel, ne manalı bir çatıdır kendi gök kubbemiz. Masmavi şarkılar söyler bize onunla bağımızı koparmamamız şartıyla. Toprakta gezen ayaklarımız var bizi yeryüzüne bağlayan. Vakur bir ifadeyle toprağa bakarız, ona döneceğimizi bildiğimizden. Gözlerimiz ve kalbimizle de semaya bakmak gerek yine de ara sıra. Uçurtmayla oynamanın en riskli yanı peşine takılıp gökyüzünde kaybolmak olmasa gerek, bazen bundan korksak bile. Aksine iplerini elimizden kaçırap onu kaybedebiliriz. Çocukken kim bilir kaç kez bu hüsrânı yaşadık. Ben öyle çok sık ağlamazdım çocukluğumda. Tahammülümün sınırı o yıllarda bile çoktan çizilmiş demek. Uçurtmamı kaybettiğimde de ağlamazdım. Fakat bir parça çocuksu bir hüzne kapılırdım. Çocuksu hüzün nasıl bir histir, bilir misiniz? Hani annelerimizin babalarımızın bir gün yaşlanıp ölecekleri için kederleniriz ya kendimizin akıbetinin de aynı olacağını bilmeden. İşte o his çocuksu bir hüzündür. Kırılan oyuncağımızın, uzaklara taşınan arkadaşlarımızın arkasından duyduğumuz gönül kırıklığının aynıdır uçurtmamızı kaybettiğimizde

küçücük kalplerimize gelip yerleşen üzüntü. Kimi bu üzüntüye dayanamayıp ağlar, kimi de ağlayamayıp efkârlanır o yaşta.

Ey benim güzel fakat oyalamaktan başka bir işi olmayan uçurtmam, senden şikâyet etmeye dilim varmıyor. Sen olmasan eğer, kim bilir ne kadar çok canım sıkılırdı. Bu sıkıntımı dağıtmakta, her işin sonunu felakete bağlayabilen kararsız gönlümü eylemekte senden daha mahir bir tanıdığım yok ne yazık. Kanatların gökyüzü kadar mavi, yüreğin uçsuz bucaksız hayallerim kadar renkli olduktan sonra ne uydurduğun ve artık inanmakta zorluk çektiğim masallar ne de bir gün seni kaybedeceğim ve belki de ebediyen bulamayacağım korkusu zarar verebilir benliğime. Bugün çok mutluyum seninle. Yarınların getireceklerinden endişe etsem de.